

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Først til hr. Thulesen Dahl: Der står intet i dagsordenen om, at vi bakker regeringen op; så havde vi ikke stemt for den.

Og så vil vi ikke sige nej, hr. Thulesen Dahl, men vi vil sige ja.

Fru Annette Just spørger: Hvad sker der, hvis Schengen overflyttes til søjle 1?

Nu er det jo sådan, at både Norge og Island ikke er medlemmer af EU, men de har alligevel en tilknytning til Schengen. Den ser vi gerne opretholdt, og vi ser også gerne, at de østeuropæiske lande får en lignende mulighed, så vi mener ikke, der er noget problem ved at flytte det over til søjle 1.

Men der er den fordel, at vi får et effektivt middel mod den internationale kriminalitet, og dér fatter jeg faktisk ikke Fremskridtspartiets holdning, for man plejer da at være optaget af, at det gælder om at fange forbryderne, og de er vel værre, hvis de ligefrem er grænseoverskridende og det er narko og alt det hårde.

Hr. Steen Gade taler om forskellige ting med at male sig op i et hjørne. Det mener jeg faktisk hr. Uffe Ellemann-Jensen har ret i. Problemet er, at statsministeren jo, da han kom hjem fra Noordwijk her for et par dage siden, erklærede, at Danmark står ene, og altså at man vil tage kampen op. Man vil insistere på – det er også det, vi har hørt her i dag – at det retlige samarbejde skal være mellemstatsligt. Og dermed bringer vi os altså ud af takt med alle de andre lande. Selv ikke Tony Blair fra Storbritannien vil løfte en finger for Danmark. Så vi har malet os op i et hjørne.

Venstre er enig i, og det har vi sagt ved tidligere lejligheder, at forbeholdene skal fastholdes på regeringskonferencen og også præciseres, fordi det, vi er interesseret i, er i første omgang at få en folkeafstemning om regeringskonferencens resultat, hvor man altså ikke blander de danske forbehold ind.

Men derefter ønsker vi hurtigst muligt at komme af med det retlige forbehold, og dér kan jeg så kort til hr. Ove Fich sige: Det, vi kritiserer regeringen for, er ikke for at tage en åben debat med det danske folk, men for, at man starter hele debatten med at sige: Det her har intet med forbeholdene at gøre. Det har det jo, og det ved regeringen godt.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Efter at have hørt fru Charlotte Antonsen må jeg sige, at så er jeg ved at være derhenne, hvor jeg takker min skaber for, at det ikke er hr. Uffe Ellemann-Jensen, der sidder som udenrigsminister eller – endnu værre – statsminister ved forhandlingsbordet. Jeg forstår, at man intet skal gøre for at varetage danske synspunkter.

Jeg havde egentlig håbet, at jeg kunne have stillet det her spørgsmål til hr. Uffe Ellemann-Jensen selv, men jeg forstår, at han ikke mener, at det her er en så afgørende debat, at han bør være til stede under den her. Derfor må jeg så stille det til Venstres ordfører.

Jeg lyttede meget intenst efter, om der kom en ros, en undskyldning, eller hvad man nu skulle kunne sige til statsministeren. Jeg står her med hr. Uffe Ellemann-Jensens ugebrev fra den 25. marts 1996, hvori han skrev:

»Her har statsministeren lanceret sin helt private dagsorden for EU's regeringskonference. Han taler meget om, at der skal skabes fremskridt for beskæftigelse og miljø i Europa, men det handler regeringskonferencen slet ikke om, og hvis man begynder at kaste uvedkommende emner på banen, risikerer man, at det store projekt skrider.«

Havde det ikke været en god anledning til at rose statsministeren og regeringen for, at deres helt private dagsorden ser ud til at nyde fremme i det samlede EU?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Der kan unægtelig være grund til at lykønske regeringen med, at den har valgt sig nogle samarbejdspartnere til at føre den her politik sammen med, som klart og åbenlyst fra Folketingets talerstol giver udtryk for, at de ikke støtter regeringens linje. Tillykke med det. Jeg håber da, regeringen vil fortsætte på den måde.

Jeg vil godt spørge Venstres ordfører: Når Venstre nu alligevel stemmer for den her dagsorden, er det så, fordi Venstre godt er klar over, at når sandhedens time kommer på regeringskonferencen i Amsterdam, så vil den danske regering selvfølgelig opgive sin modstand mod det mellemstatslige og sige ja til det overstatslige?

Det er jo det, der ligger i kortene. Og dernæst så vil det blive umuligt at konstruere en dansk undtagelse, og dernæst så vil Venstre jo få sin vilje, for så har man sat sig på unionsglide-